

Handlinger, som sigte til Regulering af Utugt; bliver han at anse efter Straffebestemmelsen i almindelig borgerlig Straffelovs §§ 131 og 144". Jeg tør ikke gaa med til det; skønt der ikke er saa stor Fare derved, men det er indsat, fordi der i Motiverne til Regeringens Forslag af 1874 staar, at Politiet var nødt til at have en saadan Tilladelse, thi dersom det ikke fik en saadan Tilladelse, var det halvt nødt til at omgaa Loven. Det er altsaa, for at Politidirektøren og hans Bestillingsmænd, Betjentene, ikke skulde komme til at omgaa Loven og tro; at de kunne det, at man har sat andet Stykke til i § 1. Ligeledes kan jeg heller ikke billige, at det nævnte Mindretal ikke vil gaa med til, at man udtager af § 182 Ordene „mod Politiets Forbud"; thi vedtager man først Hovedstykket, saa ligger deri, at Ordene „mod Politiets Forbud" ere fuldstændig magtesløse. Naar dernæst disse 2 ærede Herrer sige, at Ordene „mod Politiets Advarsel" i § 180 er det noget farligt at lade staar der, er jeg meget villig til, som jeg altid har været, at tage det. For Ord ud, „mod Politiets Advarsel", naar man lader det andet staa. Man har jo ment at skulle tage det Hensyn til disse Smaa piger, at de først skulle have en Advarsel, men jeg har ikke noget imod, at det udgaar, men naar der gøres gældende; at der, naar disse Ord beholdes, kan oprettes Prostitution, mener jeg ikke, at man kan det, naar vi tage Ordene „mod Politiets Forbud" ud af § 182. Vil man endelig have de tilsvarende Ord ud af § 180, kan det jo meget let ske til 3dje Behandling, det vil jeg fuldstændig gaa med til. Men gaa med til, at vi skulle give Ræringen fuldstændig fri uden videre, vil jeg paa ingen Maade.

Da jeg jo tidligere her i det høje Ting har udtalt mig mange Gange om denne Sag; og givet lange Redegørelser for min Stilling, skal jeg, for ikke at opholde det høje Ting alt for længe, ikke gaa nærmere ind derpaa; men jeg vil bede og besværgede det høje Ting at gaa ind paa, at vi stemme for; at Prostitutionen; saadan en Skandale; Bestialitet, ikke længere skal være i vort Fædreland til Fordærvelse og Udæggelse af Danmarks Ungdom.

Falkenstjerne: Denne Sag har i denne Rigsdagssamling haft en ganske ejendommelig Skæbne. Den begyndte jo med, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3dje Valgtres (Tang), der nu er Ordfører for Udvalget, forelagde et Lovforslag her i Tinget; et Lovforslag, det omfattede i alt

20 Paragraffer. Dette, vil jeg sige, var et Lovforslag, der hvilede paa faste Principper; det var udarbejdet med stor Omhu, gennemført i alle sine Enkeltheder, og i det hele var det et Forslag, som man kunde se, hvilede paa Sagfundstab, alvorlig Overvejelse og et virkeligt Ønske om at naa til en forsvarlig Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg billigede ikke og kan ikke endnu billige det Hovedprincip, hvorpaa denne Lov hvilede, men jeg maa dog i hvert Fald indrømme dette, at det var et Princip, denne Lov hvilede paa, nemlig paa det, at Utugt skal straffes og forfølges af de offentlige Myndigheder, skal forfølges, hvad enten det er Kvinde eller Mand, eller rettere sagt, baade over for Kvinde og Mand. Jeg siger: dette er et Princip, som lader sig høre, som naturligvis kan lade sig forsvare, særlig naar man saaledes som den ærede Ordfører, det ærede Medlem for Svendborg Amts 3dje Valgtres, gaar ud fra, at den kristelige Sædelære skal ophøjes til Lov for Statens Borgere, og at den kristelige Sædelære skal gennemføres ved Hjælp af Fængsel, Bøder, Forbedringshus og Tugthus. Naar man gaar ud fra det Standpunkt, vil jeg sige, at det Forslag, der i sin Tid er forelagt af den ærede Ordfører, er et gennemført Forslag, det er noget, man i alt Fald kan sige, er af een Støbning. Dette Forslag har i Udvalget haft en meget sørgelig Skæbne. Af dette store og velgennemarbejdede Forslag er der blevet to eller endog kun en Paragraf tilbage, idet nemlig den 2den Paragraf gaar ud paa at fastsætte, naar den foregaaende skal træde i Kraft. Altsaa, det at de 20 Paragraffer ere blevne til en Paragraf, er jo allerede en ejendommelig Behandling, dette Forslag har faaet i Udvalget. Men det har haft en endnu mere ejendommelig Skæbne, nemlig, at det er selve Forslagsstilleren, der optræder som Ordfører for det lemlæstede Forslag. Men hvad der er endnu mere mærkeligt, og ganske vist ogsaa vil vække det høje Tings Overræstelse, ligesom det ogsaa har vaakt Overræstelse uden for dette Ting, er; at det Forslag, der udgaar fra Udvalget under Forslagsstillerens Ordførerskab, hviler — hvis man overhovedet kan finde et Princip deri, hvad der ganske vist ikke er mig muligt — lige paa det modsatte Princip af det, som laa til Grund for det Forslag, Ordføreren oprindelig indbragte. Det Forslag, den ærede Ordfører oprindeligt indbragte, hvilede paa det Princip, at Utugt skal forfølges baade over for Kvinde og Mand. Det Forslag, der nu foreligger, fra Udvalget, vil som enhver, der læser det